

Dimitris L. Stathópulos (1933)

L'últim desig de Sòcrates

Traducció: Jaume Almirall

«Critó, no us descuideu d'ofrenar
a Asclepi un gall...»,
van ser les últimes paraules de Sòcrates.
No va ser a temps d'afegir: «abans no canti»,
perquè va quedar glaçat. La cicuta l'havia enllestit.
Tota la nit, els fidels deixebles van estar buscant
el gall, corrent per l'empedrat
des de l'Àtica fins a Palestina.
L'alba s'acostava i el desig
del venerable Ancià no s'havia complert.

L'au tenia per costum cantar tres vegades
com si digués: sóc aquí!
i va saltar fora del pati del prelat.

Mentrestant, greument malalt, el déu de la salut
jeia desemparat en un racó.
Com podien trobar un moment per ocupar-se'n,
atrafegats com estaven amb el judici de l'Innocent!
Però també ell hauria refusat ara
qualsevol mena d'ofrena, després que s'havia extingit l'«aigua que parla».

Els deixebles i amics del savi Mestre
van deixar la multitud entorn del foc del pati
i van sortir a fer-se càrrec de l'enterrament.

El patiment i la lliçó dels Antics

El grec Hipòlit i l'israelita Josep
tenien punts de vista diferents sobre Afrodita.
La discrepància els va servir d'excusa
per venjar-se'n per qualsevol mitjà.
Així, Hipòlit es va trobar en un camí
trossejat pels cavalls desbocats
i Josep dins la presó
privat de la llum.
Ara nosaltres en jutjar
la qualitat d'Afrodita i dels Joves
—naturalment, sense menysprear cap opinió—
hem donat a l'un i a l'altre
la raó que li escau.